

*Mi történik
a szentmisén?*

MINI SZENTMISE-KALAUZ

VERSEGI BEÁTA MÁRIA
ÉLET-FORRÁS C. KÖNYVE
ALAPJÁN

A SZENTMISE I. RÉSZE: BEVEZETŐ SZERTARTÁSOK, AZ IGE LITURGIÁJA

HARANGSZÓ HALLATSZIK

A harang hangja felhívja figyelmünket, ébresztgeti gondolatainkat. Az istenkereső ember ősi igénye, hogy a tér és idő koordinátái között lefoglaljon olyan helyeket és időszakokat, melyeket az Istennel való találkozásnak szentel. A templom szent hely, a szentmise ünneplésének ideje szent idő. A szent annyit jelent: lefoglalt, Isten számára elkülönített, olyan idő és tér, amely a mi világunk határai között van, mégis nyitott az isteni dimenziók befogadására.

MEGKEZDŐDIK A SZENTMISE

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. A pap a hívők felé fordul és megszólítja őket: *Az Úr legyen veletek!* Megszólítottak vagyunk. Állunk. Rendelkezésre állunk. Amikor állunk, akkor könnyeben tudunk elmozdulni, kimozdulni, elindulni.

BŰNBÁNAT ÉS ÖNREFLEXIÓ

A liturgia belső elmozdulásra szólít: *Testvéreim! Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket és bánjuk meg bűneinket, hogy méltóképpen ünnepelhessük az Úr szent titkait!*

A liturgia belső útra hív: gondoljuk át, merre járunk mielőtt ide érkeztünk volna a találkozás szent terébe. Mintha az édenkert szavait, amiket Isten Ádámnak mondott, most hozzánk intézné: Hol vagy? Merre jártál? Merre csatangoltál, mikor nem voltál velem? Mi volt az, amivel fájdalmat okoztál másoknak, önmagadnak? Mikor zuhantál bele saját ürességed vermébe, és felejtetted el, hogy engem szólíts? Nézd, itt vagyok!

Amikor kimondjuk a bűnbánat szavait, megteremtjük a valóságos bizalomnak azt a terét, amelyben nincs mit rejtegetni. *Gyóonom a mindenható Istennek és nektek testvéreim, hogy sokszor és sokat vétkeztem gondolatlanul, szóval, cselekedettel és mulasztással.* Mindannyian megvalljuk, papok és hívek egyaránt. Azok is, akik ott ülnek mellettem a padban, családtagok, barátok, szomszédok. Ismerjük egymást, és most itt állunk egymás mellett. És éppen ebben a megvalóságban nyerhetjük vissza méltóságunkat, hogy újra képesek legyünk Isten és egymás befogadásra. *Kérem ezért a boldogságos, mindenkor szeplőtelen Szűz Máriát, az összes angyalokat és szenteket, és titeket, testvéreim, hogy imádkozzatok értettem Urunkhoz, Istenünkhöz.* A pap a nép nevében áll Isten előtt, és foglalja össze a nép imádságait, de ő mondja ki az Úr szavait is: *Irgalmazzon nekünk a mindenható Isten, bocsássa meg bűneinket, és vezessen el az örök életre.*

URAM, IRGALMAZZ!

A szentmise bűnbánati része eszünkbe juttathatja a nagycsütörtöki lábmosás történetét. Péter tiltakozik, amikor Jézus hozzá lép, meghajlik és megmossa a lábát. Az Uram, irgalmazz imájára, énekére úgy is tekinthetünk, mint amikor megengedjük Jézusnak, hogy elénk hajoljon és megmossa lábunkat. Ahogy megengedjük neki ezt a gesztust, és képesek vagyunk megnyílni a nagylelkűségére – ami maga az irgalom a részéről –, elismerjük, hogy minden korlátunk és bűnünk ellenére újra és újra Isten ajándékeként öltjük magunkra valódi méltóságunkat: megújulni képes és megszentelődésre hivatott önmagunkat. Így szabadon fordulhatunk az előttünk meghajló Jézus felé: *Uram, irgalmazz!*

DICSŐSÉG

A vasárnapi és ünnepi szentmiséken ezzel a megújult méltósággal, lelkünket ünneplőbe öltöztetve, a dicsőítés énekével fordulunk Isten felé. A dicsőítés egyfajta hitvallás is. *Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békeség a jóakarató embereknek.* Amikor belemerülünk a dicsőítésbe és megvalljuk, hogy Isten az isten, akkor mi, emberek mintha hirtelen a helyünkön találnánk magunkat. A nyugtalanság, amellyel saját helyünket keressük, a dicsőítés lelkiállapotában szertefoszlik. A dicsőítő imában korlátaink tudatával együtt felszaba-

dultan kapcsolódunk Istenhez, hiszen Isten által és benne létezzünk. Nem túlzás azt mondanunk, hogy a dicsőítés a létbiztonság tapasztalatát kínálja fel számunkra.

OLVASMÁNY ÉS SZENTLECKE

A szentmisében elérkezünk az Ige liturgiájához, melyben Isten és ember korszakokat átívelő párbeszédének válunk tanúivá. Az olvasmányokat ülve hallgatjuk, mint amikor tudjuk, hogy egy beszélgetés hosszabban tart. Testtartásunkkal azt fejezzük ki, hogy van idő a másikkra, oda tudunk figyelni.

Az ószövetségi olvasmányokat hallgatva olyan távoli tájakon és történetekben találjuk magunkat, és olyan helyzetekben, amelyekbe talán csak egy film tudna elvezetni bennünket. Egy egészen más világ sajátos szokásai, sajátos kifejezésmódjai mutatkoznak meg előttünk. Találkozunk meséhez hasonló példabeszédekkel, amelyek mondanivalójáról komolyan elgondolkodunk. Felébred bennünk gyermeki énkünk, amely örül a mesének, és szívesen von le tanulságokat belőle. Előfordulhatnak olyan háborúkról, öldöklésről szóló szentírási részek is, amelyekről talán távol tartjuk magunkat, nehogy megbotránkozzunk vagy összezavarjanak bennünket. Amikor odahallgatunk ezekre az ószövetségi történetekre, kirajzolódik előttünk, hogy milyen az ember az emberségében. S miközben az ember így cset-

lik-botlik a történetek során, Isten az egyedüli, aki mellette áll törekenységében, elkíséri őt emberi útján. Az Újszövetségből származó olvasmányok által betekintést kapunk az apostolok életébe, az első keresztény közösségek örömeibe és útkeresésébe. Érzékelhetjük azt, ahogy az apostolok fáradhatatlanul lelkesítik a híveket. A kérdés, ami átszövi újra és újra az újszövetségi szövegeket, nem más, mint, hogy mit jelent, mivel jár az, ha Jézussal közösségben akarunk lenni, ha őt akarjuk követni.

EVANGÉLIUM

Felhangzik az Alleluja. Felállunk. Olyan ez, mint amikor valaki megérkezik, és mi felállva köszöntjük őt, elébe sietünk. Elérkeztünk az Igeliturgia csúcspontjára, az evangéliumhoz. *Az Úr legyen veletek* felszólítás Jézus személyére irányítja figyelmünket. Miután a pap vagy diakónus kihirdeti, hogy melyik evangélista írásából fog olvasni egy szakaszt, mi, hívek ráfeleljük: *Dicsőség neked, Istenünk!* Valamennyien kis keresztet rajzolunk a homlokunkra, az ajkunkra és a mellünkre. Ezzel kifejezzük azt, hogy értelmünkkel szeretnénk felfogni Jézus hozzánk intézett üzenetét; szívünkkel, érzéseinkkel elkötelezetten ragaszkodni akarunk hozzá; szavainkkal, tetteinkkel pedig életre akarjuk váltani, amit befogadtunk. Gesztusaink megjelenítik azt, hogy nem csupán úgy hallgatjuk az evangéliumot, mint egy érdekes történetet, hanem azzal a vággyal, hogy egész lényünket átjárják e szavak.

IGEHIRDETÉS

Az igehirdetés, prédikáció a szentmise szerves részét képezi. Arra szolgál, hogy a liturgiában elhangzott olvasmányokat és az evangéliumot magyarázza, így elmélyítse és elősegítse a hallott igerészek átültetését a keresztény életbe.

HITVALLÁS

A vasárnapi szentmiséken és főünnepeken Isten igéjének meghallgatása után, mintegy válaszként, elimádkozzuk a Hiszekegyet. A hitvallás összefoglalja, egymáshoz illeszti a keresztény hit alapvető meggyőződéseit. A hitvallás közös elmondása bennünket is egyesít. Elimádkozva a Hiszekegyet hitünk alapjaihoz kapcsolódunk, és egyidejűleg megerősítjük egymást. Jó az a biztos tudat, hogy a kereszténység hittartalmának letéteményese nem az egyes ember. A hittitkot, hitletéteményt – törékeny darabkáiban – az Egyház közössége hordozza és örökíti át évszázadok óta; kultúrákat, nyelveket, korszakokat, kontinenseket átívelve.

HÍVEK KÖNYÖRGÉSE

A hívek kérései, könyörgései is helyet kapnak a liturgiában. Itt a közösség együtt viszi Isten elé az Egyház, a világ és a személyes életsorsok szükségletei szerinti kéréseit. Tudjuk, hogy személyes életünk, közösségünk, hazánk és a világ sorsa egy nagyobb egésznek a része.

A SZENTMISE II. RÉSZE: AZ EUCHARISZTIA LITRUGIÁJA

A szentmise második szakaszában liturgikus keretek között, meghatározott rendben ajándékozásnak lehetünk tanúi és részesei. A szentmise ezen pontján rácsodálkozhatunk arra: vajon ki kinek készített ajándékot? Vajon milyen ajándékok kerülnek elő ezen az ünnepen? Az Eucharisztia liturgiájának kezdetén figyelmünk a felolvasás helyétől az oltárra helyeződik át. Az oltár az utolsó vacsora asztala, emellett megjeleníti a Golgota hegyét is.

ADOMÁNYOK ELŐKÉSZÍTÉSE

A szentmise az adományok előkészítésével folytatódik. Elérkeztünk a liturgiának ahhoz a részéhez, amikor hozzájárulhatunk a szentmise áldozatához azzal, ami a miénk, ami hozzánk tartozik. A felajánláskor felkínált perselyadomány ezt jeleníti meg.

A pap kenyeret fog a kezébe, és a következőt mondja: *Áldott vagy Urunk, mindenség Istene, mert a te bőkezűségedből kaptuk a kenyeret. Felajánljuk neked, mint a föld termését és az emberi munka gyümölcsét. Ebből lesz számunkra az élet kenyere.* Igen, a mi munkánk, a mi erőfeszítésünk is megjelenik a felajánlás szavaiban. Majd a pap a kezébe veszi a borral telt kelyhet, és hasonló szavakkal imádkozik: *Áldott vagy Urunk, mindenség Istene, mert a*

te bőkezűségedből kaptuk a bort. Felajánljuk neked, mint a szőlőtő termését és az emberi munka gyümölcsét. Ebből lesz számunkra a lélek itala. A kenyér és a bor a szentmise csúcspontján Krisztus testévé és vére lényegül át. A kenyér és a bor elkészítése az ember feladata, általunk kerülnek az oltárra, tehát a gondos emberi munka nélkül az Eucharisztia ajándéka nem jönne létre. Amikor erre gondolunk, nyilvánvalóan kirajzolódik előttünk, hogy az életünk hétköznapjai és a liturgia alapvetően egymásra utalnak.

A pap a híveket imádságra hívja: *Imádkozzatok testvéreim, hogy áldozatunk kedves legyen a mindenható Atyaisten előtt!* Mi pedig a következő szavakkal csatlakozunk hozzá: *Fogadja el az Úr kezedből az áldozatot nevének dicséretére és dicsőségére, mindannyiunk és az egész Anyaszentegyház javára!* Ez a párbeszéd jól érzékelteti, hogy a liturgia az Egyház közösségének cselekedete. A pap, a felszentelt szolga a nép nevében és a népért jár közben Isten színe előtt. A kenyérral és a borral együtt saját magunkat is Isten kezébe helyezzük vissza.

BEVEZETŐ IMÁDSÁG (PREFÁCIÓ)

A szentmise csúcspontján újra elhangzik a megszólítás: *Az Úr legyen veletek!*, majd a pap arra hív: *Emeljük fel szívünket!*, s mi így felelünk: *Felemeltük az Úrhoz.* Elérkeztünk a titok kapujához, a szentmise szívéhez. A szentmise előző részeit még figyelhattük a saját nézőpontunkban megmaradva,

vagy akár kívülállóként is. A liturgiának ez a pontja azonban nézőpontváltásra hív bennünket. Beléphetünk a titok kapuján, amilyen túl már nem a mi emberi logikánk szerint történnek az események.

A pap újra szólít: *Adjunk hálát Urunknak, Istenünknek!* És mi így felelünk: *Méltó és igazságos!* E két rövidke szót a pap megismétli, és ezzel megerősíti. *Mert valóban méltó és igazságos, illő és üdvös, hogy mindig és mindenütt hálát adjunk neked, mi Urunk, szentséges Atyánk, mindenható örök Isten: Krisztus, a mi Urunk által.* Majd a prefáció további részében a pap Isten gondoskodását idézi fel, és az üdvösségtörténet nagy eseményeit veszi sorra. A prefáció imádáságának egy pontján az üdvösség nagy eseményei sorában egyszer csak megérkezünk a jelen pillanathoz, és halljuk, amint a pap a következőket mondja: *Mi ezért, az angyalok és szentek kórusával együtt dicséreted himnuszát zengjük, és vég nélkül énekeljük.*

Mi pedig mondani vagy énekelni kezdjük: *Szent vagy, szent vagy, szent vagy, mindenség Ura, Istene. Dicsőséged betölti a mennyet és a földet. Hozsanna a magasságban. Áldott, aki jön az Úr nevében. Hozsanna a magasságban.* A Sanctus, a Szent vagy imádságával már egész lényünkkel Isten felé fordulunk, csatlakozunk az égiekhez, az angyalokhoz és a szentekhez, és az Örökkévaló színe elé lépünk. Megérkeztünk a szentek szentjéhez, és leborulunk, letérdelünk, hogy kifejezzük hódolatunkat Istenünk, Megváltónk, az Élet Ura előtt.

ÁTLÉNYEGÜLÉS

A pap, mielőtt az Eucharisztia szerzésének jézusi szavait elmondaná a kenyér és a bor felett, a Szentlelket hívja, hogy az adományok Jézus testévé és vérévé legyenek, ígérete szerint. *Kérünk, szenteld meg ezt az adományt, áraszd le rá Szentlelkedet, hogy számunkra a mi Urunk, Jézus Krisztus teste és vére legyen.* Majd az alapítás szavainak kimondásával folytatja a pap. Kezébe veszi a kenyeret, és ezt mondja: *Ő, mielőtt önként átadta magát a szenvedésre, kezébe vette a kenyeret, hálát adott, megtörte, tanítványinak adta, és így szólt: Vegyétek, és egyetek ebből mindnyájan, mert ez az én testem, mely értetek adatik.* Azután a kezébe veszi a borral telt kelyhet is, és így imádkozik: *A vacsora után ugyanígy kezébe vette a kelyhet is, majd ismét hálát adott, odaadta tanítványainak, és így szólt: Vegyétek, és igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem kelyhe, az új és örök szövetségé. Ez a vér értetek és sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.*

Amikor az alapítás szavait halljuk, általuk ott találjuk magunkat az utolsó vacsora termében, Jézus körül. Az ő egész élete benne sűrűsödik ezekben a szavakban. Odaadta magát nekünk, embereknek. A kezünkbe adta magát, amikor megszületett, és amikor életében ráhagyatkozott az emberekre. Az emberek kezébe adta magát, amikor elárulták, gúnyolták, köpdösték, verték, megfeszítették, amikor levették a keresztről és

eltemették, és engedte azt is, hogy feltámadása után sebeit megérintsék az apostolok. A szentmise ünneplése által Jézus még annál is vakmerőbben cselekszik, mint életében. Nemcsak kezünkbe adja magát, hanem ételként adja magát nekünk. Megteríti az asztalt, hogy vendégül lásson bennünket.

Íme, hitünk szent titka! – mondja a pap rámutatva az Eucharisziára, a kenyér és bor színe alatt köztünk megjelenő szentségi Jézusra, mi pedig megvalljuk: *Halálodat hirdetjük, Urunk, és hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz.* A kenyér kenyér, a bor bor marad továbbra is. Az átlényegülés azonban megtörtént. Természetes érzékeink nem tapasztalnak változást. Lelki érzékünk, hitünk számára azonban e kenyér és e bor Jézus teljes valóját jeleníti meg. Nem csupán visszaemlékezünk egy régmúlt eseményre, hanem jelenvalóvá válik számunkra Jézus élete, és a részesei leszünk. Mi, akik térhez és időhöz vagyunk kötve, az Eucharisziára tekintve az örökévalóság pillanatában találjuk magunkat. Az örök jelenben, ami egyedül Isten létmódja, de Isten a szentmise által meghív magához, és felkínálja számunkra jelenlétének békéjét. Egyszerre vagyunk ott az utolsó vacsora termében, a Golgotán, a feltámadás tanúiként a sírnál – és egyidejűleg saját életünk jelenében.

FELAJÁNLÁS

Az eucharisztikus imában itt érkezünk el a felajánláshoz. Ám ezúttal nem az adományokat, nem az emberi munka gyümölcsét, és nem is önmagunkat kívánjuk odaadni Istennek, hanem a köztünk jelen levő eucharisztikus Jézust ajánljunk fel az Atyának. A szentmisének ezen a pontján a pap az egész nép nevében nem csupán egy teremtett, anyagi valóságot ajánl fel az Atyának, hanem magát Jézust, s őáltala, övele és őbenne valamennyiünket. Egyedül Isten képes arra, hogy szabadon és szeretettel ilyen kicsinnyé tudjon válni, és egyszersmind ilyen hatalmas, ilyen tágas legyen.

Könyörögve kérünk, mindenható Istenünk, szent angyalod vigye áldozatunkat mennyei oltárodra isteni Fölséged színe elé, hogy mi, akik erről az oltárról Fiad szentséges testében és vérében részesülünk, minden mennyei áldással és kegyelemmel elteljünk. A kánon szavai szinte felemelnek, és mennyei magaslatokba helyeznek bennünket. Ám a mennyország, amely szüntelenül vonz bennünket, nem valami földöntúli állapot, mint az űrhajósok számára az űrutazás, hanem nagyon is ismerős, közöttünk is felfedezhető létállapot, ezért újra a Szentlelket hívja le a pap, de ezúttal nem a kenyérre és a borra, hanem az áldozókra: *Kérve kérünk, gyűjtsön egybe a Szentlélek mindnyá-*

junkat, akik Krisztus testében és vérében részesülünk...
Majd a pap kezébe veszi az Eucharisztia kenyerét és a kelyhet, s mindkettőt felemelve ezt mondja: *Őáltala, ővele és őbenne a tiéd, mindenható Atyaisten, a Szentlélekkel egységben, minden tisztelet és dicsőség mindörökkön-örökké.* Felemeljük a tekintetünket. Feleletképpen mi egyetlen rövidke szóban sűrítjük össze örömünket, hitünket és ragaszkodásunkat, és azt mondjuk: *Ámen!*

A SZENTMISE III. RÉSZE: A SZENTÁLDOZÁS SZERTARTÁSA, AZ ELBOCSÁTÁS

A szentmise ünneplése során eljutottunk a szentáldozás szertartásáig. Az oltáron Jézus már jelen van közöttünk az Eucharisztia színei alatt. Most elérkeztünk ahhoz, hogy ünnepeljük és megéljük magát a kapcsolatot, amely a mai napon is összefűzi az embereket a tér és az idő korlátain innen és túl.

MIATYÁNK

Az eucharisztikus színek alatt köztünk lévő Jézus jelenlétében a pap meghívja a közösséget, hogy együtt mondjuk el azt az imádságot, amire maga Jézus tanított minket. Az örök Istent, aki minden élet forrása, most Jézusnak köszönhetően úgy szólítjuk meg, mint édesapánkat. Amikor a szentmisében a Miatyánkot imádkozzuk, ezzel már arra készülünk, hogy magunkhoz vegyük a kenyeret, melyet az Atya a Szentlélek által Krisztusban nekünk készített. A Miatyánkban újra imádkozunk a bűneink bocsánatáért. A szentmise elején, a bűnbánati részben önmagunkra figyeltünk, így vallottuk meg a bűneinket. Most a Miatyánkot imádkozva némileg változik a fókuszunk. A kapcsolatainkat helyezzük a középpontba, és a kiengesztelődés irányába mozdulunk el.

BÉKEKÖSZÖNTÉS

A liturgia felkínálja a közösség építésének lényegi és nélkülözhetetlen elemét. Egészen eddig a pontig az isteni titok megértésére, befogadására és szemlélésére vezette a figyelmünket. A liturgia most arra hív, hogy egymás felé forduljunk. Nem a rokonszenvünk alapján, nem is a pillanatnyi érzelmi átélésünk hatására, hanem azért, hogy Isten békéjét közvetítsük egymás felé. A pap szavai párbeszédbe vezetnek bennünket. *Az Úr békéje legyen veletek!* mondatra így válaszolunk:

És a te lelkeddel! Majd a pap folytatja: *Köszöntsétek egymást a béke jelével!* Mi pedig így szólunk: *Legyen békesség köztünk mindenkor!* Ezután egymás felé fordulva mondjuk: *Béke veled!* És válaszként elfogadjuk a felénk forduló szavait: *És a te lelkeddel!* A szövetség, a barátság, a megbecsülés e gesztusai által közvetíthetjük azt a békét, amelyet mi magunk Istentől kaptunk ajándékba.

KENYÉRTÖRÉS, ISTEN BÁRÁNYA

A kenyértörés szertartása egészen rejtett és csendes módon van jelen a liturgiában. E cselekmény alatt kezdjük énekelni vagy mondani az „Isten báránya” imádságot. Nincs külön felszólítás vagy felhívás, amely arra figyelmeztet, hogy nézzétek, most következik a kenyér megtörése. A pap kezébe veszi a szentostyát, megtöri, s egy darabkáját a szent vérbe teszi. És halkán a következőket mondja: *A mi Urunk, Jézus Krisztus testének és vérének egyesítése váljék a szentáldozásban lelkünk üdvösségére.* A kenyér megtörése nélkülözhetetlen, hiszen csak így, megtörve válik szétoszthatóvá az egyetlen kenyér. Ez a szimbolikus cselekedet kifejezi, hogy egyugyanazon Krisztus osztja szét magát, s egyugyanazon egyházi közösséghez tartozunk valamennyien, akik magunkhoz vesszük őt. Eközben a szentmisében Keresztelő János szavait magunkénak vallva így imádkozunk: *Isten báránya, te elveszed a világ bűneit; irgalmazz nekünk!*

AZ ÚR FELMUTATÁSA

– MEGHÍVÁS A SZENTÁLDOZÁSRA

A pap csendben így imádkozik: *Uram, Jézus Krisztus, az élő Isten Fia, te az Atya akaratából a Szentlélek közreműködésével halálod által életre keltetted a világot, szabadíts meg engem szent tested és véred által minden vétkemtől és minden bajtól: add, hogy mindig ragaszkodjam törvényeidhez, és soha el ne szakadjak tőled.* A pap térdet hajt, kezébe veszi a megtört kenyeret, felemeli, és így szól: *Íme, az Isten Báránya, íme, aki elveszi a világ bűneit.* Mi a kenyérre emeljük tekintetünket. Nézzük a megtört kenyeret, amelynek hiányzik egy darabkája. Hitünk által azonban megláthatjuk az Eucharisztia kenyerében a feltámadt Jézus vonásait. Őt, aki feltámadása után sebhelyeit megmutatva jelent meg tanítványainak. Mindeközben a pap folytatja hozzánk intézett szavait, és tolmácsolja Jézus meghívását: *Boldogok, akiket meghív asztalához Jézus, az Isten Báránya!* Mi pedig a feltámadó misztériumot érzékelve el nem múló megilletődöttséggel ismételjük a bibliai pogány százados szavait: *Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mond és meggyógyul az én lelkem.*

SZENTÁLDOZÁS

A szentmise lényegileg arra irányul, hogy a szentáldozás, a kommunió (egység, egyesülés) megtörténjen. Testünk és lelkünk egyesül az agyagi valóságban megjelenő Istennel,

Krisztus testével és lelkével. Vele együtt hozzánk érkezik a Szentháromság. Jézus ígérete szerint: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az bennem marad én meg bennem.” Ez az egyesülés valóságos, még ha meg is marad felfoghatatlan titoknak. Minden hívő tudja ezt, ha e szentségből él. A szentáldozás a hétköznapi misztika megvalósulása, hiszen az Istennel való egyesülés felé tart az életünk, és ebben részesülünk minden egyes alkalommal, amikor magunkhoz vesszük az Eucharisziát.

Elérkezünk a szentáldozáshoz. Az oltár elé járulunk, az áldoztatás helyére. Az áldoztató felmutatja nekünk Krisztus testét, és azt mondja: *Krisztus teste*. Mi pedig annyit válaszolunk: *Ámen*. Magamhoz veszem őt – Ő magához vesz engem. Minden nagyon egyszerű. A teljesség egy falatkáját ízlelem. A béke, az egymásban lét szelíd csendje ölel át. Ő bennem van – én Őbenne. Közösségre léptem az Eucharisztia által mindazokkal, akik ugyanabból a kenyérből részesedtek itt, és bárhol a világon ünnepelt szentmisében, a történelem bármely időszakában. Isten bennünk – mi Őbenne.

A szentáldozás után csendet tartunk. Elidőzünk a találkozás meghitt pillanatában. A szentmise liturgiája a végéhez közeledik. A pap a liturgikus napnak megfelelően elmondja az áldozás utáni könyörgést. Ezzel felkészíti a híveket arra, hogy elinduljanak a szent térből és időből a hétköznapi forgatagába, és ott hitüknek megfelelően helytálljanak.

BEFEJEZŐ SZERTARTÁS, ELBOCSÁTÁS

A szentmise befejező részéhez érkezünk. A pap útra bocsátja a híveket. Az elbocsátásnál ugyanúgy szólít meg bennünket, mint a szentmise kezdetén: *Az Úr legyen veletek!* Mi pedig ismét így felelünk: *És a te lelkeddel!* Ezek a szavak arra hívnak bennünket, hogy megmaradjunk abban a jelenlétben, amelynek a liturgia által részesei lettünk. Arra is emlékeztetnek, hogy vigyük magunkkal Isten jelenlétét oda, ahová a templomból elindulunk. Jézus szavai kísérik bennünket: „Ahogy engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket” (Jn 20,21). Végül arra is felhívják figyelmünket, hogy Jézus szeretetében megmaradva (vö. Jn 15,9) fedezzük fel, lássuk meg a jelenlétét a világban, amelyben élünk.

Majd elhangzanak az áldás szavai: *Áldjon meg benneteket a mindenható Isten: az Atya, a Fiú és a Szentlélek.* Végül a szentmise lezárása és az elbocsátás következik: *A szentmise véget ért, menjetek békével!* A pap útra bocsát. Küld a többi ember felé, küld az Istennel való találkozás számtalan lehetősége felé. Küld, hogy vállaljuk felelősségünket ezért a viláért, amely az otthonunk; legyünk benne a béke küldöttei, a természettel, az egymással és az Istennel való kapcsolat őrzői és művelői. A hívek pedig a szentmise zárásmódszerével felelnek: *Istennek legyen hála!* E zárszóra – melyet a szentmise végén mi, hívek mondunk ki – úgy is tekinthetünk, mint küldetésünk elfogadására, és a belőle fakadó életfeladat igenlésére.

A szöveg kivonat Versey Beáta Mária
**ÉLET-Forrás – Az eucharisztikus élet lelkesége
és gyakorlata** c. könyvéből,
Magyar Kurír Kiadó, Új Ember kiadványok, 2019.

Szerkesztette: Ujváry András
A szöveget gondozta: Bors Kata
Szakmai lektor: Dr. Füzes Ádám
Grafika: Kárpáti Zsuzsanna

A kiadvány a **Magyar Kurír Kiadó** hozzájárulásával a
Budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus
Általános Titkárságának támogatásával jött létre.

iec2020.hu